



ת"פ 56039/10/19 - מדינת ישראל נגד שלמה קדיס

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 56039-10-19 מדינת ישראל נ' קדיס 24 יוני 2021
לפני כבוד השופטת אילה אורן

המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	שלמה קדיס

הכרעת דין

הנאשם הגיע למשרדי חברת החשמל במטרה להסדיר חוב כספי שגוי, לתפיסתו, ולשם כך נפגש עם מנהל המחוז. התנהלות הנאשם במהלך הפגישה גלשה לאמירות והתנהגות, המוכחשים בחלקם על-ידו, ולדעת המאשימה הוכחו ומבססים עבירות איומים ותקיפה סתם כלפי המתלון ומאבטח שנקרא למקום. במחלוקות אלו אדון ואכריע להלן.

כתב האישום

1. הנאשם הואשם כי ביום 14.1.2019 בשעה 10:00 הגיע לפגישה במשרדי חברת החשמל שברחוב ירושלים 36 ברעננה, לצורך הסדרת חוב כספי ונכנס למשרד המנהל האזורי של החברה, מר מיכה בן דוד (להלן: "המתלון"). לאחר ויכוח שהתגלע בין השניים במהלכו הודיע המתלון לנאשם כי השיחה הסתיימה, סרב הנאשם לצאת מהמשרד, ולכן נאלץ המתלון להזמין מאבטח. הנאשם המשיך להעלות טענות בגין החוב הכספי ותוך כך פנה למר יגאל כהן, מנהל במשרד שנכח במקום, ואמר לו: "תסתכל על הפנים שלו, הן לא יישארו אותו דבר", וכן אמר למתלון: "אל תדאג אתה תראה מי אני". בתגובה ביקש המתלון מהנאשם לצאת מהמשרד, אז נופף הנאשם באצבעותיו סמוך לעיני המתלון וזה הרחיק את ידו של הנאשם ממנו, וביקש מהמאבטח שיוציא את הנאשם מהמקום ויזמין ניידת משטרה. אז השתולל הנאשם, הכה את המתלון בלחיו וכשניסה המאבטח להוציאו מהמשרד, היכה אותו באגרופים בחזהו וצלעותיו ודחף אותו. הנאשם הרים כיסא אך המאבטח מנע ממנו להשליכו, וכן זרק דפים לכיוונו של המתלון. כמו כן אמר הנאשם למאבטח שאם הוא צחצח שיניים בבוקר אז "יכול למצוץ לו".

2. בגין המעשים המיוחסים לו הואשם הנאשם בביצוע עבירות תקיפה סתם כלפי המתלון והמאבטח, ואיומים כלפי המתלון, לפי סעיפים 379 ו-192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בהתאמה.



השתלשלות ההליכים

3. ביום 25.2.2021 כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום וטען כי אף שהתווכח עם המתלונן על אודות החוב הכספי אמירותיו אינן מהוות איום, והכחיש את תקיפה המתלונן והמאבטח. במועדים 31.3.2021 ו-28.4.2021 נשמעו ההוכחות, ועד ליום 26.5.2021 הגישו הצדדים את סיכומיהם בכתב.

טיעוני הצדדים

4. המאשימה באמצעות באת כוחה עוה"ד רוני אלסטר, טענה כי הראיות שהובאו בצירוף דברי הנאשם בחקירתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט מבססים את אשמתו מעבר לכל ספק סביר בהתאם למבחני הפסיקה שנקבעו לעבירת האיומים, ויש להרשיעו בתקיפה בשל מעשיו האלימים שהוכחו בעדויות עדי התביעה.

5. ב"כ הנאשם עוה"ד עידו רז, טען כי יש לזכות את הנאשם משלא הוכחה אשמתו מעבר לכל ספק סביר. נטען כי המתלונן ניסה לצמצם בעדותו את חלקו האלים באירוע ועדותו עמדה בסתירה לעדויות עדי התביעה, ועל כן יש לדחותה בחוסר אמון. גם אשר ליתר עדויות התביעה נטען כי סתרו אלו את אלו כבר בחקירתם במשטרה, ולכן לא ניתן להשתית עליהן ממצאים עובדיתיים.

6. בהתייחס להתבטאות הנאשם, כפי שהעיד עליה בעדותו בבית המשפט, נטען כי היא אינה עולה לכדי עבירת איומים, על שני היסודות- העובדתי והנפשי. הנאשם לא התכוון להפחיד או להקניט את המתלונן, אלא לנקוט בהליכים משפטיים לגיטימיים, ולא התקיימה מודעות מבחינתו, ברמת הסתברות גבוהה הקרובה לוודאות, כי אמרתו תעורר פחד. עוד טען ב"כ הנאשם כי המתלונן הוא שיזם מגע פיזי עם הנאשם ואף המשיך לאחר מכן לתקוף את הנאשם.

7. זאת ועוד ב"כ הנאשם טען כי חקירת המשטרה הייתה רשלנית בשל מחדלים משמעותיים שנפלו בה, משום שלא נחקרו כל העדים שנכחו במקום, ולא נעשו פעולות חקירה לבחינת גרסת הנאשם.

קביעת ממצאי עובדה

פרשת התביעה

8. מטעם המאשימה העידו מר מיכה בן דוד- המתלונן (ע"ת/2), מר צדוק שעיבי- המאבטח (ע"ת/3), מר יגאל כהן- המנהל שהיה עד לאירוע (ע"ת/4) וחוקרי המשטרה, מר גיא אהרון ורס"ב לאוניד קוטוראי. המאשימה הגישה מטעמה את הודעת הנאשם בחקירתו באזהרה במשטרה (ת/1) ומזכר שערך החוקר כדי לבחון את הצורך בגביית עדות של מר ארז נקש (ת/2).

מר מיכה בן דוד - המתלונן (ע"ת/2)



9. המתלון סיפר כי בעת הרלוונטית לאירוע שימש כמנהל אזור בעיר רעננה, וכיום הוא מנהל מחלקת שירותי מתקנים. ביום 14.1.2019 פנה אליו מנהל המשרד, מר יגאל כהן, בעקבות פניה של הנאשם בנוגע לחוב לחברת החשמל וביקש את עזרתו. לשם כך נועדו השלושה בפגישה במשרדו של המתלון. במהלך השיחה עם הנאשם, בנוכחות מר כהן, הסביר לו המתלון כי יש לשלם את החוב, אך הנאשם לא היה שבע רצון מתשובתו. הנאשם ביקש מהמתלון להתקשר לעורך הדין שלו, וכך עשה המתלון ובשיחה שהתנהלה ברמקול, כך שהנאשם נכח בה ושמע אותה, הבהיר המתלון לנאשם כי עליו לשלם את החוב. הנאשם ביקש מהמתלון להתקשר לדיירים האריתראים הגרים במקום, אך המתלון סרב והשיב שאין עוד על מה לדבר. אז פנה הנאשם למר כהן, בנוכחות המתלון ואמר לו: **"תסתכל, תסתכל על הפנים שלו הם לא ישארו אותו דבר"** (עמ' 10 שר' 14 ואילך). עוד סינן הנאשם דבר מה בנוגע למוצאו האשכנזי של המתלון. אז אמר המתלון לנאשם כי השיחה הסתיימה, אך הנאשם השיב שהוא לא הולך, פשט את מעילו, פתח את רגליו והתיישב. המתלון אמר אז לנאשם כי יקרא למאבטח, וכך עשה והמאבטח הגיע. בהמשך התנהלה שוב שיחה על אודות החוב ושוב הסביר לו המתלון את עמדת חברת החשמל. אז נעמד הנאשם מול המתלון, **כיוון שתי אצבעות לעבר עיני המתלון, במרחק של כ- 20 ס"מ, ואמר לו: "מה אתה חושב את עצמך"** (עמ' 10 שר' 21 ואילך, ושר' 33) (בחקירתו הנגדית הבהיר המתלון: **"האצבעות כווננו ממש אליי, הוא עמד, הוא לא בחור קטן..."**). אז הוריד המתלון את ידו של הנאשם לכיוון השולחן וביקש מהמאבטח להזמין משטרה, ובאותו הרגע סיפר **"כל השולחן התהפך, המשקפיים שלי עפו וכנראה קיבלתי חבטה"** (עמ' 10 שר' 23 ואילך). הנאשם החל להשתולל, **"זרק דברים על השולחן"** בעוד המאבטח ניסה להאבק בו, עד שהנאשם קם והלך. בהמשך חקירתו הבהיר המתלון כי הוא חש בחבטה, אך לא ידוע לו מי חבט בו ואיך. כשנשאל המתלון על גרסתו של הנאשם לפיה כשאמר **"אשנה לו את הפנים"**, כוונתו הייתה שהמתלון יפסיק לחייך, השיב: **"הכל יכול להיות. אני מבחינתי מנהל אזור, אני לא קומיקאי, אני לא יושב ומחייך לא עכשיו ולא בזמנים אחרים, כך שאני לא מבין מה הקשר לחיך. כולנו מצויים בסיטואציות ושומעים חדשות. הטרמינולוגיה הייתה ברורה, או להפחיד או שהייתה לו כוונה לשנות לי את הפנים."** (עמ' 11 שר' 24 ואילך).

10. בחקירתו הנגדית הבהיר המתלון כי מר כהן נכח בכל האירוע, ולקראת סופו הגיעו אנשים ששמעו את הצעקות. עוד הבהיר כי המאבטח הגיע תוך דקה מהרגע שהזעיקו באמצעות האינטרקום, והיה נוכח במשרד "עוד לפני כל ההתלהמות" (עמ' 13 שר' 33). עוד העיד המתלון כי המאבטח ניסה להוציא את הנאשם מהחדר ובתגובה **הכה אותו הנאשם**. לשאלות ב"כ הנאשם הבהיר המתלון כי אנשים רבים הגיעו למשרדו לאחר האירוע בעקבות הצעקות ששמעו, אך לא ראו את האירוע (עמ' 15 שר' 13-15).

11. העד הותיר רושם חיובי מאוד בעדותו, בהיותו איש מרשים שמסר עדות מדויקת, זהירה, עניינית וברורה. העד זכר את האירוע, סיפר מזיכרונותיו על חילופי דברים עם הנאשם והדגים באופן ספונטני בתנועות גוף, את ההתרחשויות. העד לא העצים את האירוע, אלא ההיפך, עדותו הייתה מדודה ומאופקת, והוא נזהר בדבריו. כך למשל בנוגע לתקיפתו, אמר כי **"כנראה קיבל חבטה"**, וכי לא הבחין אם הנאשם תקף אותו, דבר המתיישב עם אירוע סוער וקצר באופן יחסי. דוגמה נוספת למהימנותו נלמדת מכך שהמתלון סיפר שהוא זה שהחל במגע הפיזי בכך שהוריד את ידו של הנאשם שהייתה מופנית לכיוון פניו. נוכח תוכן דבריו של העד ואותות האמת שנלוו לעדותו התרשמתי ממהימנותו של המתלון, ועדותו לגופה מהימנה עליי.

כאן המקום להתייחס לטענת ב"כ הנאשם בסיכומיו כי העד סתר בעדותו את גרסאותיו במשטרה, שם לא סיפר על



משקפיו שהתעופפו, כעולה מעדותו בבית המשפט. ואולם, הודעות המתלונן לא הוגשו לעיוני, ולכן לא אוכל לבחון את טענות ההגנה בעניין זה כראוי. עם זאת נתתי דעתי כי המתלונן אישר שלא התייחס "למשקפיים" בהודעותיו, ואני סבורה כי מדובר בנושא צדדי ושולי לאירוע, שאינו משליך על מהימנות המתלונן.

מר צדוק שעירי - המאבטח (ע"ת 3)

12. במועד האירוע עבד כמאבטח בחברת החשמל ברעננה (בעת עדותו לא עבד בחברת החשמל). המאבטח סיפר כי הוא נקרא למשרדו של המתלונן והבחין כי בתחילה "הכל היה רגוע" ולאחר מספר דקות ביקש המתלונן מהנאשם לצאת מהחדר. הנאשם סרב, ואמר כי הוא לא זז מהחדר, הרים את קולו, פתח את רוכסן מכנסיו ואמר למאבטח **"אתה רוצה שאני אשים את הזין שלי על השולחן"** (עמ' 16 שר' 8) ונופף את ידו מול המתלונן. בתגובה ביקש המתלונן מהנאשם להוריד את ידו, אך הוא לא נענה לו, אז הוריד המתלונן את ידו של הנאשם. ובאותו רגע, כך סיפר המאבטח: **"הוא התחיל להתפרץ באגרופים ובדחיפות. אני כמוכן ניסיתי להפריד, הצלחתי לתפוס אותו תוך כדי שמיכה מתגונן ולא החזיר לו, בהתחלה הוא לא ניסה להחזיר לו רק התגונן"** (עמ' 16 שר' 12-13). תוך כך סיפר המאבטח כי ניסה להתקשר למשטרה והנאשם **"הרים כיסא, בא לזרוק אותו על מיכה, אני תפסתי את הכיסא והורדתי אותו למטה"** (עמ' 16 שר' 14-15). כל זאת היה תוך כדי איומים, כשהנאשם אמר: **"אני אחזור, תזכור טוב את הפנים שלי אני אחזור, אני הולך לשנות לך את הפנים"** (עמ' 16 שר' 17).

13. לאחר שרוענן זכרוננו של המאבטח מהודעתו במשטרה, סיפר כי הנאשם זרק דפים לעבר המתלונן והיו דחיפות אותן הוא ספג שכן עמד **"בין שניהם, אני חוטף משני הצדדים"** (עמ' 16 שר' 32). כשהוטחה בו טענת הנאשם כי הוא משקר, השיב המאבטח: **"הוא יכול להגיד מה שהוא רוצה, אני הייתי שם ואני חטפתי מכות"**.

14. בחקירתו הנגדית הבהיר המאבטח מספר פעמים, בתשובה לשאלה מדוע דיווח על קטטה בין שני מעורבים, כי **הנאשם דחף אותו והכה אותו באגרופ** (עמ' 18 שר' 9-10, עמ' 19 שר' 21, שר' 25-26). עוד נשאל העד בחקירתו הנגדית כיצד ייתכן שהמתלונן ומר כהן לא סיפרו על אמירות מצד הנאשם על "רוכסן" ו"איבר מין", והשיב באופן אותנטי: **"אני יודע מה קרה. אני חטפתי את האגרופ. הוא יכול להגיד, יכול להיות שהוא לא זוכר את הפרטים"** (עמ' 18 שר' 29). ובהמשך לשאלות דומות השיב המאבטח: **"אני לא יכול להגיד לאנשים מה להגיד. יכול להיות שזה מה שהוא ראה. אני יודע מה ראיתי ומה היה. אני לא יכול להחליט לאנשים מה להגיד. אין לי אינטרס לשקר. לא יוצא לי מזה כלום"** (עמ' 19 שר' 11-12).

15. לטענת ב"כ הנאשם המאבטח הגיע למשרדו של המתלונן בסוף האירוע (כפי שסיפר מר כהן בעדותו בעמ' 23-24, ואליה אתייחס בהמשך), ולכן לא יכול היה לשמוע את האיום הנטען או להיות עד לאלימות הנטענת, ולפיכך טען ב"כ הנאשם כי כל עדותו של המאבטח שקרית.

אין בידי לקבל טענה זו.



עדויות המתלונן והמאבטח משתלבות זו בזו ותומכות זו בזו, אף אם אינן "חופפות" במלואן זו את זו. מעדות המתלונן עולה כי הוא הזמין את המאבטח לפני שהידרדרה התנהגותו של הנאשם, מיד כשהתבקש לעזוב את המשרד וכשהמשך המשיכה להתנהל שיחה בין השניים וכי המאבטח הגיע אל המשרד בתוך דקה, בשלב "שהכול היה רגוע" (עמ' 14 שר' 16 ואילך, ועדות המאבטח בעמ' 16 שר' 4-6), כפי שסיפר המאבטח בעדותו. זאת ועוד הנאשם אישר בחקירתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט (עמ' 33 שר' 16-19), כי בתגובה לבקשת המאבטח לצאת מהמשרד השיב הנאשם: **"אמרתי לו שאם צחצחת שיניים בבוקר אתה יכול למצוץ לי"** (ת' 1 שר' 24). משמע כי גם מגרסת הנאשם עולה כי המאבטח הגיע למשרד בשלב בו התנהלה עדיין שיחה רגועה עם המתלונן ובעת שהתבקש לצאת מהמשרד.

אומנם הצדק עם ב"כ הנאשם כי מדברי מר כהן המאבטח הגיע לקראת תום האירוע, אולם כפי שאבהיר להלן, מצאתי להתייחס לעדות מר כהן בזהירות רבה, היות שהתרשמתי כי זכרונו מהאירוע דל ביותר, כפי שחזר על כך בעצמו מספר פעמים במהלך עדותו, ובשים לב שאת הודעתו במשטרה מסר רק חמישה חודשים אחרי המקרה - כך שגם אז נראה שלא זכר את האירוע כדבעי.

16. באשר לטענה ב"כ הנאשם כי המאבטח לא סיפר לשוטר הסיור על פרטי האירוע, לא מצאתי בטענה זו כל ממש. המאבטח הסביר בעדותו באריכות, לשאלותיו החוזרות של ב"כ הנאשם, כי לא דיווח לשוטר הסיור דבר, אלא בהודעתו במשטרה. ויצוין, כי מדו"ח הפעולה (נ' 1) עולה כי השוטר הגיע למשרדי חברת החשמל ומיד יצא במטרה לאתר את הנאשם שעזב את המקום, ואכן איתר השוטר את הנאשם נוהג ברכבו.

17. בנוגע למהימנותו של המאבטח, העד הותיר רושם חיובי ומהימן, העיד מזיכרונו והקפיד לתאר את אשר קלט בחושו אף שניכר כי הוא לא שש להעיד. העד סיים עבודתו בחברת החשמל וכפי שאמר באופן ספונטני בחקירתו הנגדית, כך גם התרשמתי, כי לא היה לו אינטרס לשקר. מצאתי לדחות מכל וכול את טענת ב"כ הנאשם בסיכומיו כי העד ניסה לרצות את המתלונן ועדותו שקרית.

18. המאבטח מסר עדות עקבית, ברורה, מדודה ומאופקת, הגם שנפגע פיזית מהאלימות של הנאשם כלפיו, וקל לשער שנפגע גם מדברי הביזוי הבוטים "בהצעת" הנאשם כי "ימצוץ את איבר מינו", בתגובה לבקשת המאבטח לצאת ממשרד המתלונן. מצאתי לתת אמון מלא בעדות המאבטח.

מר יגאל כהן (ע"ת/4)

19. בתקופה הרלוונטית עבד בחברת החשמל ברעננה כסגנו של המתלונן. העד סיפר על הפגישה שנערכה במשרדו של המתלונן ובמהלכה הנאשם קם ודחף את המתלונן, ויתכן שנתן לו מכה היות שהבחין כי המתלונן אוחז בלחי שלו בכאב. אח"כ החלה התגוששות של כמה שניות והמזכירה קראה למאבטח.

20. לאחר רענון זכרונו מהודעה שמסר בחקירתו מיום 10.6.2019 סיפר כי הנאשם ניסה לדחוף את המתלונן והושיט את ידו ונתן לו מכה בפניו: **"מר קדיס. הוא ניסה לדחוף את מיכה, הושיט את ידו ועד כמה שזכור**



לי נתן לו איזה מכה מאחר שמיכה החזיק את פניו עם ידו. כנראה שהוא חש כאב" (עמ' 22 שר' 27).
בחקירתו הנגדית אישר כי לא שמע איום, והבהיר כי לא הבחין במכה של הנאשם בפניו של המתלון והסיק זאת
מתגובתו של המתלון שאחז בפניו (עמ' 25 שר' 10 עד 17).

21. לכל אורך עדותו התקשה מר כהן לזכור את פרטי האירוע וחזר על כך שחלפו שנתיים וחצי מאז וכי מסר
הודעתו במשטרה חודשים לאחר האירוע.

22. ב"כ הנאשם טען בסיכומיו כי עדות מר כהן סותרת את דברי המתלון בנושא התקיפה, ומלמדת כי המתלון
"מצמצם באופן משמעותי את חלקו האקטיבי באירוע". איני סבורה כך. נזכיר כי המתלון סיפר מיוזמתו שהוא
יזם מגע פיזי ראשון בנאשם, לאחר שהנאשם התקרב עם ידו אל עיניו, כשהוריד את ידו אל השולחן. המתלון
בעדותו כלל לא הפליל את הנאשם בגין תקיפתו, אלא סיפר כי "חש חבטה". מנגד, תיאר מר כהן אירוע אלים
וחמור יותר שיזם הנאשם כלפי המתלון, ולא ההיפך. אף אם אניח שהמתלון "הדף" את ידו של הנאשם ולא
"הניח אותה" כפי שתיאר, בהחלט התרשמתי שהתנהגותו של הנאשם, כפי שאפרט בהמשך, הייתה מאיימת ולכן
תגובת המתלון הייתה מדתית.

23. אין חולק על מהימנות העד. ואולם, בנוגע לאמינות עדותו אני סבורה כאמור שיש לבחון אותה בזירות רבה.
ניכר היה כי מר כהן התקשה, ממש, לזכור את פרטי האירוע כפי שאמר זאת מיוזמתו מספר פעמים בעדותו. בה
בעת התקבל הרושם כי מר כהן חש אי נוחות מעצם מתן העדות.

קושי להסתמך על עדות מר כהן נלמד למשל ביחס לעדותו בנוגע להתנהגות הנאשם, הגם שזו שאינה במחלוקת -
מר כהן אישר בחקירתו הנגדית כי לא שמע כל דבר איום מפי הנאשם, ואולם אין חולק כי הנאשם פנה אליו
בהתייחס לשינוי הבעת פניו של המתלון (והמחלוקת נגעה לנוסח הדברים היות שהנאשם הודה באמירה: "**תזכור
את החיוך שיש לך, מחר אתה לא תחייך ככה. מושג כזה**" (עמ' 31 שר' 30)). אין משמעות הדבר, כפי שביקש
ב"כ הנאשם בסיכומיו להסיק, כי הנאשם לא אמר דבר איום. כך גם בנוגע להנפת אצבעותיו של הנאשם לעבר
המתלון, דבר שאינו במחלוקת, אולם מר כהן לא זכר זאת ולא תיאר זאת. ועוד בעניין האמירה הבוטה שהשמיע
הנאשם כלפי המאבטח - גם היא אינה במחלוקת, אלא בנוגע לניסוח - מר כהן לא סיפר על כך כלל.

24. הצדק עם ב"כ הנאשם כי הודעת מר כהן נגבתה באיחור רב, כחמישה חודשים לאחר המקרה, ולכן אין פלא כי
מסר עדות כללית על האירוע, נעדרת פרטים רבים. אלא שהמשמעות היא כי יש לבחון בזירות רבה את עדותו,
עד כדי מתן משקל נמוך ממש לדבריו.

פרשת ההגנה

עדות הנאשם, מר שלמה קדיס

25. בעדותו הציג עצמו הנאשם כבן 52, נעדר כל עבר פלילי שמעולם לא היה מעורב בהליך משפטי כלשהו.



הנאשם סיפר כי השוטר עצר אותו לאחר האירוע כשהיה ברכבו וביקש ממנו להמתין, ולאחר מספר דקות אמר לנאשם כי המתלון לא מעוניין להגיש תלונה, ובתגובה אמר הנאשם כי הוא שהותקף אך הוא מעוניין להשאיר זאת מאחוריו. הנאשם הסביר בעדותו כי פנה לחברת החשמל היות שחוייב בתשלום חוב לא לו, אך טענותיו נפלו על אוזניים ערלות. הנאשם סיפר כי הייתה טעות ברישום החשבון על שמו, בהיותו שוכר בנכס בו שוכרים נוספים כשבמקום היה מונה חשמל אחד משותף וזה היה הרקע לוויכוח מול חברת החשמל.

26. ביום המקרה טען הנאשם כי פנה למתלון על מנת לקבל את הסעד הדרוש לו, ובמהלך השיחה היה כעוס ומתוסכל (עמ' 31 שר' 16). הנאשם סיפר כי התקרב אל המתלון ובהשטת יד לכיוון פניו של האחרון (עמ' 31 שר' 25 ואילך) אמר: **"תזכור את החיוך שיש לך, מחר אתה לא תחייך ככה. מושג כזה"** (עמ' 31 שר' 30). הנאשם הסביר כי בדבריו התכוון "למרר לו את החיים בתביעה משפטית", ולא למטרות איום (עמ' 31 שר' 32). אז סיפר הנאשם כי קיבל מכה בפניו מהמתלון ולכן התגונן והניף את ידיו, תוך כדי שאמר "אולי עשר פעמים אמרתי, אתה מרים עלי יד?". בנוגע למאבטח טען הנאשם כי לא היו ביניהם חילופי דברים, המאבטח עמד רחוק ממנו והנאשם אמר לו "תן לי לסיים את הדברים שלי, תן לי לסיים את הדיבורים שלי".

27. בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי אין לו היכרות עם המתלון או עניין מעבר לאירוע הנקודתי מושא כתב האישום. כשנשאל אם נכון שהתקרב אל המתלון בצורה תקיפה ומאיימת, הסביר שלא התכוון לאיים, כפי שאמר בחקירתו במשטרה (ת/1 שר' 34) והתקרב אליו למרחק של כחצי מטר. הנאשם אישר כי אמר למאבטח **"אם צחצחת שיניים בבוקר אתה יכול למצוץ לי"** (כעולה מהודעתו ת/1 בשר' 24), אך הכחיש שפתח את רוכסן המכנסים ואמר למאבטח "אתה רוצה שאני אוציא את ה... ואשים אותו על השולחן". הנאשם הסביר שאת דבריו אלו אמר למאבטח לאחר שהמתלון "העיף לי את הפנים בבוקס". הנאשם הכחיש שסירב לעזוב את המשרד של המתלון, אלא טען שרצה לסיים את דבריו והמתלון "נתן לו צ'אנס" לעשות כן. עוד אמר הנאשם כי עדויות המאבטח והמתלון הם "מצג שווא" וכי **"מה שנעשה פה זו עלילה"** (עמ' 35 שר' 29).

28. כשנשאל הנאשם איך היה מרגיש אם היו מנופפים לפניו באצבע, השיב (עמ' 36 שר' 7 ואילך): **"הכל בסדר, עשו לי את זה, איימו עלי, דיברו אלי לא יפה אבל מעולם לא הרמתי יד על אף אדם. לא אתן לאף אחד להכות אותי. איך אומרים הבא להורגך השכם להורגו. אני מתגונן רק כאשר אני מקבל מכות אבל מעולם לא הרמתי אצבע על אף אדם, סימן קריאה שלוש פעמים"**.

29. לשאלת בית המשפט כי התקבל הרושם במהלך עדות הנאשם כי האירוע היה מאוד אמוציונאלי וסוער מבחינתו ולא התנהל ברוח טובה כפי שניסה להציג, השיב: "אני בן אדם, את חשבון הנפש שלי עשיתי. על מה שאני מצטער אני מצטער ואני יודע לבקש סליחה". וכשנשאל על מה הוא מצטער ענה: "אני מצטער על הדברים שנאמרו, על הדברים שאמרתי לא במקום, על הדיבור הזה, מצטער מאוד, אבל להרים יד או לאיים ממש לא. על הדברים איך שנאמרו אני מאוד מצטער".

30. הנאשם הותיר רושם מורכב ובעייתי. מחד גיסא, הוא אישר והודה חלקית בחקירתו במשטרה, סמוך לאחר האירוע (ת/1) אמירת דברים בוטים, כפי שהעיד גם בבית המשפט, הן למתלון והן למאבטח. ואכן מקובלת עליי



טענת ב"כ הנאשם כי הנאשם מסר עדות כנה ונטל אחריות, אולם רק בחלקה. מאידך גיסא, גם במעמד עדותו בבית המשפט ניתן היה להתרשם בבירור כי הנאשם סוער ואמוציונאלי, בסגנונו, בנימת קולו ובשפת גופו, אף במרחק שנתיים וחצי מאז האירוע. הנאשם צימצם את התנהגותו הפוגענית והציג עצמו כקורבן בדגש על הזת ידו על-ידי המתלון (כשלטענתו המתלון הכה באגרופ בפניו בעת שהזיז את ידו, גרסה שמצאתי לדחות מכל וכול). בתום עדותו הביע הנאשם צער על הדברים שאמר, אך כאמור מדובר באחריות חלקית בעוד שהתרשמתי גם מעדותו של הנאשם כי התנהגותו באירוע הייתה כוחנית, בוטה וסוערת. הנאשם ניסה לטשטש ולמזער התנהגותו האלימה, והציג את עצמו באופן מוגזם ולא אמין כקורבן לאלימות מידיו של המתלון.

31. לפיכך מצאתי לדחות את גרסת הנאשם בחוסר אמון בנוגע לנושאים שבמחלוקת, ולהעדיף את גרסת המתלון והמאבטח, אף שכל אחד מהם סיפר על האירוע מנקודת מבטו, כאשר בין הגרסאות הייתה חפיפה הגם שאינה מלאה.

דין וקביעת ממצאי עובדה

32. חלקו הארי של האירוע אינו במחלוקת: מוסכם כי הנאשם הגיע למשרדי חברת החשמל ברעננה ובפיו טענות על חוב שיוחס לו בשגגה, לדידו, ומשלא נעתרו לבקשתו להעביר את החשבון על-שם בעל הבית, ביקש לשוחח עם המתלון - המנהל במקום. פגישתם של השניים נערכה במשרד המתלון, ונכח בה גם מר יגאל כהן. לאחר ששטח הנאשם את בקשתו והמתלון דחה אותה, סירב הנאשם להשלים עם המענה שקיבל והמשיך להתווכח ולדרוש את תיקון החיוב.

33. מהראיות עולה כי הנאשם התבקש על-ידי המתלון לעזוב את המקום לאחר שנערכה שיחה עם עורך דינו, הגם שהנאשם המשיך להתווכח עם המתלון בנוגע לחוב, עד שהאחרון הודיע לו כי השיחה הסתיימה. גם המאבטח שהוזעק למקום ביקש מהנאשם לצאת מהחדר, אך בתגובה גידף אותו הנאשם. הנאשם פנה למר כהן ואמר לו בהתייחס למתלון: **"תסתכל, תסתכל על הפנים שלו הם לא יישארו אותו דבר"**, קם והניף אצבעותיו קרוב לפניו של המתלון, ואמר לו **"מה אתה חושב לעצמך"** ובתגובה הזיז המתלון את ידו של הנאשם לעבר השולחן. אז תקף הנאשם את המתלון והמאבטח בדחיפות, ניסה להרים כיסא לעבר המתלון, אך המאבטח עצר בעדו, הנאשם הכה בו באגרופ, העיף ניירת שהייתה על השולחן, יצא ועזב את המקום.

34. כאמור, בסוגיית אמינות העדים ומהימנות העדויות מצאתי בבירור להעדיף את עדויות המתלון והמאבטח, ולהשתית ממצאים על עדויותיהם. אכן, כפי שעמד על-כך ב"כ הנאשם בסיכומיו בכתב, וכמפורט לעיל ישנן סתירות בגרסאות עדי התביעה. ואולם, אני סבורה כי לא מדובר בסתירות מהותיות, היות שעיקר העדויות משתלב זה עם זה. ויובהר כי לא ניתן לצפות שעדים יזכרו אירוע בתיאור מדויק ומלא של כל רגע ורגע, ואך טבעי שכל אחד מהעדים הבחין באירוע מנקודת מבטו השונה.

35. ובנוגע לסתירות, נתתי דעתי כי המאבטח סיפר שהנאשם פתח את רוכסן מכנסיו והתבטא באופן גס ומכוער כלפיו בהתייחס לאיבר מינו שלו, וכי הנאשם הודה באמירה בוטה דומה בהקשר לאיבר מינו, הן בחקירתו והן



בעדותו בבית המשפט (כמפורט לעיל), בעוד שהמתלון לא הזכיר נושא זה כלל. אף שיש סתירה בין עדות המתלון למאבטח אין בכך כדי ללמד על חוסר מהימנות המתלון, שיתכן שבחר להתעלם מהתבטאות בוטה זו של הנאשם או שלא ייחס לה חשיבות רבה.

36. סתירה נוספת התעוררה בעניין הכיסא: המאבטח סיפר שנאשם הרים כיסא בכוונה לזרוק לעבר המתלון וכי הוא תפס אותו, דבר שהמתלון לא התייחס אליו כלל. גם בנקודה זו נתתי אמון מלא לגרסת המאבטח, ואיני סבורה שהעדר התייחסות המתלון לכך משמעו חוסר מהימנות של מי מהם. בהחלט ייתכן שהמתלון לא הבחין במעשה זה של הנאשם, בשים לב לאנדרלמוסיה ששררה במשרדו, כשהמאבטח ניסה להגן עליו מפני הנאשם, ויכול שלא שם לב לכל פרט במעשיו של הנאשם או שמבטו היה מופנה לכיוון אחר. ונזכיר כי גם ביחס לתקיפתו על-ידי הנאשם, אמר המתלון בהגינות כי הוא חש בחבטה ומשקפיו עפו, אך הוא לא הבחין במקור החבטה.

37. בנוגע לאמירה שהשמיע הנאשם כלפי המתלון, כאמור, אין חולק כי בתום הפגישה התייחס הנאשם להבעת פניו של המתלון והמחלוקת נוגעת רק לנוסח הדברים. המתלון סיפר בעדותו כי הנאשם אמר: **"תסתכל, תסתכל על הפנים שלו הם לא יישארו אותו דבר"**; המאבטח סיפר כי הנאשם אמר: **"אני אחזור, תזכור טוב את הפנים שלי אני אחזור, אני הולך לשנות לך את הפנים"**. ולעומתם סיפר הנאשם כבר בחקירתו במשטרה (ת/1 שר' 33) כי אמר: **"תסתכל את הפנים שלו טוב שהוא מחייך עכשיו"**, והסביר שלא התכוון לאיים. בעדותו בבית המשפט סיפר הנאשם כי **בעת שהצביע על פניו של המתלון** אמר (עמ' 31 שר' 30 ואילך): **"תזכור את החיוך שיש לך, מחר אתה לא תחייך ככה"**.

38. הבדלי הניסוח באמירה המיוחסת לנאשם כלפי המתלון אינו משמעותי, בתוכן ובסגנון. הן מעדויות עדי התביעה, והן מעדות הנאשם עולה אמירה מפורשת שאמר הנאשם למר כהן בנוגע לשינוי הבעת פניו של המתלון. משנתתי אמון מלא בעדות המתלון, והיות שזו נתמכת בעדות המאבטח (אף אם לא חזר על ציטוט מדויק, אלא על אמירה מעט חמורה יותר), מצאתי לקבוע, על סמך עדות המתלון, כי הנאשם אמר למר כהן, בהתייחס למתלון את האמירה: **"תסתכל, תסתכל על הפנים שלו הם לא יישארו אותו דבר"**, כמיוחס לו בעובדות כתב האישום.

39. בנוגע לעבירת התקיפה המיוחסת לנאשם כלפי המתלון והמאבטח המחלוקת גדולה, וטענת הנאשם היא כי המתלון תקף אותו באגרוף בפניו, כשהצביע עם ידו לעבר המתלון. בסוגיית התקיפה לעדות המאבטח, שהיא המרכזית, הצטרפה עדות המתלון שסיפר על החבטה שחש, על משקפיו שעפו ועל תקיפת המאבטח על-ידי הנאשם. משקבעתי כי יש לתת אמון מלא בגרסת המאבטח מצאתי לאמצה ולקבוע כי מיד לאחר שהוריד המתלון את ידו של הנאשם, החל האחרון להתפרץ בדחיפות ובמכת אגרוף כלפי המאבטח, השליך דפים לעבר המתלון ובעת הזו ניסה המאבטח להגן על המתלון והותקף על-ידי הנאשם.

הפרק המשפטי

כללים לבחינת עבירת האיומים



40. עבירת האיומים הוגדרה בסעיף 192 לחוק העונשין, שזהו לשונו:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

41. תכליתה של עבירת האיומים היא להגן על שלווה נפשו וביטחונו של הפרט, ועל חופש הפעולה והבחירה שלו, וזאת אף תוך הגבלה וצמצום של חופש הביטוי (ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373 (1989)). זוהי **עבירה התנהגותית** שאינה דורשת הוכחת תוצאה של פגיעה בערכים המוגנים, או כי המאיים השיג מטרתו וגרם להפחדה, או הקנטה של המאויים. עצם האיום בפני עצמו, אם בוצע בכוונה להפחיד או להקניט ונקלט בחושיו של אחר, מקים עבירת איומים (רע"פ 8736/15 צוברי בר נ' מדינת ישראל (17.1.2018)).

42. המבחן לגיבוש עבירת האיומים הוא אובייקטיבי, משמע, כי על-מנת לקבוע אם תוכן ביטוי עולה כדי איום יש לבחון אם באמירה או במעשה כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנעליו של המאויים, אף אם המאויים לא חש אימה (ע"פ 237/53 כהן נ' היועץ המשפטי, פ"ד ח 295).

43. **היסוד העובדתי** בעבירת האיומים הוא עצם העברת המסר המאיים הפוגע בערכים המוגנים, שלא כדין. האיום יכול שיתקיים בדיבור או בהתנהגות, גם אם הופנה לאדם אחר מזה אשר הושמע לו האיום (ע"פ 3140/11 פלוני נ' מדינת ישראל (30.4.2012)).

"היסוד העובדתי בעבירת האיומים מתבטא בעצם האיום, בכל דרך שהיא, לפגוע שלא כדין באיזה מהאינטרסים החברתיים שהעבירה נועדה להגן עליהם - שלווה נפשו, ביטחונו וחירות פעולתו של הפרט - ומחייב את בית המשפט לבצע איזון ביניהם לבין חופש הביטוי."

בע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 408 (1998), קבע בית המשפט כיצד יש לבחון אם איום עולה לכדי ביטוי שלא כדין, היוצא מגדרי אמירה או אזהרה מותרת:

"בית-משפט זה דן לא אחת בשאלה מתי ביטוי שיש בו "איום" יוצא מגדר אמירה או אזהרה מותרת מפני רעה עתידית צפויה והופך להתנהגות אסורה. ניתן לזהות איום אסור בין היתר על-פי הנסיבות שבהן ניתן לו ביטוי, ועל-פי המסר הגלום בו שנועד להטיל אימה ביחס לדרך פעולתו של המאויים. יש שהמסר ונסיבות העברתו הופכים את הביטוי מאזהרה מותרת לאיום אסור."

44. **היסוד הנפשי** הדרוש בעבירת האיומים הוא קיומה של "כוונה מיוחדת" להפחיד אדם או להקניטו. יסוד זה יכול להיבחן על-פי הלכת הצפיות, כאשר השאלה היא אם המאיים צפה בהסתברות גבוהה עד כדי קרובה לוודאות, כי דבריו עלולים להפחיד את שומע האיום (ע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 408 (1998)).



וכך נקבע ברע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 95 (2006) (להלן: "פרשת לם"):

"ביסוד הנפשי של העבירה נכללת הלכת הצפיות. מטעם זה ניתן לקבוע כי גם אם המאיים לא התכוון להפחיד או להקניט את קולט האיום, אלא אדם אחר, הרי די בכך שהמאיים צפה ברמת הסתברות גבוהה כי דבריו עלולים להפחיד גם את קולט האיום כדי שתתבצע בכך עבירת איומים מושלמת."

45. בפרשת לם הותוו כללים מנחים לבחינת ההתבטאות או ההתנהגות המאיימת לפי מכלול הנסיבות שבהן הושמעו, כדלקמן:

"[...] כפי שצינו לעיל, המבחן שבית המשפט מפעיל בבוחנו ביטוי החשוד כאיום הוא מבחן של אדם מן היישוב הנמצא בנעליו של המאיים, דהיינו באותן נסיבות שבהן היה נתון המאיים. בית המשפט אינו בוחן את הביטוי במנותק מסביבתו, אלא הוא בוחן את מכלול הנסיבות שבהן נמסר הביטוי, ובהן זהות המאיים והמאיים, הקשר או מערכת היחסים ביניהם, הרקע לביטוי וכן ההתרחשויות או התוצאות שבאו לאחר הביטוי."

מן הכלל אל הפרט

46. הנאשם הואשם בעבירת איומים כלפי המתלונן, בכך שאמר למר כהן, בהתייחס אל המתלונן: **"תסתכל, תסתכל על הפנים שלו הם לא יישארו אותו דבר"** - אמירה שקבעתי כי הוכחה מעבר לכל ספק סביר. כאן המקום לציין, כי אף שבכתב האישום הואשם הנאשם באמירה נוספת: **"אל תדאג אתה תראה מי אני"**, הרי שזו לא הוכחה בראיות, ולמען הסר ספק יובהר כי אתעלם ממנה.

47. לטענת הנאשם, דבר האיום המיוחס לו (ונזכיר שוב, כי הודה באמירה מעט שונה: **"תזכור את החיוך שיש לך, מחר אתה לא תחייך ככה"**) לא נאמר בכוונה לאיים שלא כדן, אלא בכוונה **"למרר לו את החיים בתביעה משפטית"** (עמ' 31 שר' 32). לטענתי, האמירה נאמרה מיד בתום שיחתו הטלפונית של הנאשם עם עורך דינו שהתבצעה תוך כדי הפגישה עם המתלונן, ולאחר שהמתלונן הסביר לעורך הדין את מצב החוב של הנאשם ודחה את בקשתו. לכן טען ב"כ הנאשם בסיכומיו כי זוהי ההוכחה לכוונה שהייתה לנאשם לפעול נגד המתלונן בהליכים משפטיים כחוק- ומשמע כי לא הוכח היסוד העובדתי- בהעדר איום בפגיעה שלא כדן בערכים המוגנים.

48. מצאתי לדחות את טענת הנאשם כי התכוון לאיום או אזהרה לנקיטת הליכים משפטיים כחוק. ראשית, משום שהגם שהנאשם אמר בחקירתו במשטרה (ת/1 שר' 33-34) שלא התכוון לאיום שלא כדן, הוא לא ציין את העובדה הקריטית כי התכוון לנקיטת הליכים משפטיים נגד המתלונן. שנית, מנסיבות האירוע בכללותו והרושם הבלתי אמצעי מהנאשם מצאתי לדחות בחוסר אמון את הסברו התמים לאמירת הדברים.

49. בחינת נסיבות האירוע מצביעה על אווירה סוערת, כוחנית ואגרסיבית מצדו של הנאשם כלפי המתלונן והמאבטח. מבט כולל על התנהגות של הנאשם, מלמד על המחשבה הפלילית שעמדה ביסוד האמרה המאיימת. דבריו של הנאשם למתלונן, מנהל בחברת החשמל שניהל עמו שיח מקצועי במסגרת תפקידו,



"תסתכל, תסתכל על הפנים שלו הם לא יישארו אותו דבר" מהווים פגיעה בערכים המוגנים - בשלוות נפשו של המתלונן ובתחושת הביטחון האישי שלו, ולכן מתקיים היסוד העובדתי של עבירת האיומים.

50. ובנוגע ליסוד הנפשי, במכלול הנסיבות אני סבורה כי הוכחה "כוונה מיוחדת" במבחני הלכת הצפיות. קרי, הנאשם **צפה ברמת הסתברות גבוהה כי דבריו עלולים להפחיד את המתלונן**. הדבר נלמד מהתנהלות הנאשם לכל אורך האירוע. הוא מיאן לצאת ממשרדו של המתלונן, ולכן הוזעק המאבטח. כשקיבל תשובה שלילית סופית לבקשתו, הודיע הנאשם כי הוא לא עוזב את החדר, פשט את מעילו והתיישב. גם לאחר ששוחח הנאשם עם עורך דינו בשיחה משותפת עם המתלונן, קם הנאשם והצביע עם אצבעותיו לעבר עיניו של המתלונן במרחק של 20 ס"מ. המאבטח ביקש שיצא מהמקום, אך הנאשם השיב לו באמירה מבזה, והמשיך והשתולל במשרדו של המתלונן, השליך דפים, ותקף את המאבטח בדחיפות ואגרוף ואת המתלונן בדחיפה.

51. התנהגות הנאשם הייתה אגרסיבית ומאיימת. תוכן דבריו של הנאשם כלפי המתלונן - כי פניו לא יישארו כפי שהם, באווירה בה אמר את דבריו, עולה לכדי איום ברור במבחן האובייקטיבי, ולא בכדי חש המתלונן מאוים כפי שהסביר בעדותו (עמ' 11 שר' 28): **"הטרמינולוגיה הייתה ברורה או להפחיד אותי או שהייתה לו כוונה לשנות לי את הפנים."**

טענת הנאשם למחדלי חקירה

52. בפסיקת בית המשפט העליון נקבע כי מחדל חקירתי נפקותו נבחנת בנסיבות המקרה הנדון. לפיכך יש לבחון האם מחדל חקירה הוא כה חמור עד כדי חשש שמא קופחה הגנת הנאשם באופן המקשה עליו להתמודד עם הראיות המפלילות נגדו (ע"פ 2511/92 **חטיב נ' מדינת ישראל** (5.7.93); ע"פ 5019/09 **חליוה נ' מדינת ישראל** (20.8.13)).

53. בענייננו טען ב"כ הנאשם כי חקירת המשטרה הייתה רשלנית היות שלא נחקרו עדים נוספים שהיו במקום. גם טענה זו אין בידי לקבל, היות שמחומר הראיות עולה כי העדים הצטרפו למשרד רק בתום האירוע ולא הבחינו במתרחש במהלכו. ביחס לעדותו של מר כהן שנגבתה באיחור, הצדק עם ב"כ הנאשם כי זהו מחדל, עם זאת אני סבורה כי חקירתו המאוחרת הביאה לקיפוח בהגנת הנאשם. אשר על כן מצאתי לדחות את טענות הנאשם בנוגע למחדלי החקירה ונפקותם.

סוף דבר

54. לאחר ששמעתי את הראיות ועיינתי בטיעוני הצדדים, משקבעתי ממצאים עובדתיים כמפורט לעיל ומצאתי כי במעשיו תקף הנאשם את המתלונן והמאבטח, מצאתי להרשיע את הנאשם במיוחס לו, בביצוע עבירת איומים כלפי המתלונן, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, ותקיפה סתם כלפי המאבטח והמתלונן, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ד תמוז תשפ"א, 24 יוני 2021, במעמד הצדדים.